

GOSPINA KRUNICA

ZAGREB 1938

GOD. XXIII. BROJ 10

G.-7.

»GOSPINA KRUNICA“, glasnik štovatelja presv. Krunice. Izlazi početkom svakog mjeseca. — GODIŠNJA PRETPLATA: redovita Din 15.—, dobrovoljna Din 20.—, za inozemstvo Din 25.—. UREDNIK: o. Stjepan Lebedina. — Izdavač: dominikanska naklada »Istina«. — ADRESA Uredništva, odnosno Uprave: »Gospina Krunica«, Zagreb, Kažotićev trg 4. — NA UREDNIŠTVO se šalju članci, dopisi, izvještaji, pjesme, slike i sve, što se odnosi na kruničarske organizacije, a na UPRAVU se šalju pretplata i milodari. — Broj našeg čekovnog računa 36.817. — Telefon broj 64-14.

LISTOPAD 1938 OKTOBAR

		Opći kalendar		Dominikansko-kruničarski kalendar
S	1	Remigije	1	**I. Nedj. mj. Blagdan presv. Krunice.**[1])
N	2	**17. po Duh.**, Anđeli čuv.	2	
P	3	Terezija od M. Isusa	3	Bl. Dominik Spadafora. Isp. (1531.)
U	4	Franjo Asiški, Aurea dj.	4	
S	5	Placid muč.	5	Bl. Rajmund iz Kapue. Isp. (1399.)
Č	6	Bruno Vjera	6	
P	7	Bdm Kralj. presv. Krun.	7	Bl. Matej Kareri. Isp. 1470.)
S	8	Demetrije, Brigita	8	
N	9	**18. po Du.**, Dioniz. b. i m.	9	**II. Nedjelja mjeseca.**
P	10	Franjo Borgia	10	Sv. Ljudevit Bertrand. Isp. (1581.)[3])
U	11	Mater. B.D.M., Placid. dj.	11	Bl. Jakov iz Ulma. Isp. (1491.)
S	12	Maksimilijan	12	
Č	13	Eduard kr., Koloman	13	Bl. Magdalena de Panatieri. Dj. (15903.)
P	14	Kalist papa m.	14	
S	15	Terezija djev.	15	
N	16	**19. po Duh.**, Gal, Hedviga	16	**III. Nedjelja mjeseca.**[4])
P	17	Margareta Mar. Alakok	17	
U	18	Luka evanđelist	18	
S	19	Petar Alkantarski	19	
Č	20	Ivan Kent., Irena dj. m.	20	
P	21	Uršula dj. muč.	21	Bl. Petar iz Tiferna. Isp. (1445.)
S	22	Kordula dj. muč.	22	Posvetilo dominikanskih crkava.
N	23	**20. po Duh.**, Ignacije b.	23	**IV. Nedj. mj. Bl. Bartolomej iz Breg.**
P	24	Rafael arkanđeo	24	Bisk. i isp. (1270.)
U	25	Krisant. i Darija mm.	25	
S	26	Evarist, Demetrij. muč.	26	Bl. Damjan Foskieri. Isp. (1484.)
Č	27	Sabina muč., Frumencije	27	
P	28	Simon i Juda ap.	28	
S	29	Narcis, Zenobije	29	
N	30	**30. po Duh., Krist Kralj**	30	**Zadnja nedj. mj.**[5]) **Bl. Benvenuta Boj. Dj.**
P	31	Volfgang (Vuk) biskup	31	Svete moći po dominikanskim crkvama.

1) Dva potpuna oprosta za članove Bratovštine presv. Krunice: a) ako pohode Crkvu Bratovštine; b) ako prisustvuju ophodu i pohode oltar Bratovštine. Također potpuni oprost za članove Trećeg Reda, te za sve vjernike kolikogod puta (toties-quoties) pohode Crkvu, u kojoj je oltar Bratovštine.

2) Potpuni oprost za članove Bratovštine Imena Isusova.

3) Potpuni oprost za članove Trećeg Reda te za sve vjernike, ako pohode dominikansku Crkvu.

4) Potpuni oprost za članove Žive Krunice.

5) Potpuni oprost za sve vjernike, ako redovito u društvu s drugim mole triput sedmično po jedan dio presv. Krunice.

GOSPINA KRUNICA

GOD. XXIII. ZAGREB, LISTOPAD 1938. BROJ 10.

MOLIMO KRUNICU !

Prošla godina u povijesti pobožnosti presv. Krunice veoma je znamenita. Koncem naime rujna lanjske godine odjeknula je čitavim katoličkim svijetom radosna vijest, da je Kristov Namjesnik, slavno vladajući papa Pio XI. uputio svim biskupima, a po njima također svim ostalim svećenicima i vjernicima, encikliku o presv. Krunici. Velik je doista taj događaj. A veliki su također razlozi nagnali Svetog Oca da na tako svečan način, u tako službenom obliku progovori o ljepoti,

Kraljice listopada, moli za nas!

važnosti i moći Marijine Krunice. Jer svaki put kad Sveti Otac izdade neku encikliku, znak je da su po srijedi važni momenti kršćanskih potreba pri spasavanju neumrlih duša.

Radi svega toga svi smo dakle bili sretni, da smo iz ustiju samog Kristova Namjesnika dobili tako očinski poziv na promicanje pobožnosti, na gajenje molitve presv. Krunice. I širom katoličkog svijeta vjernici su tom pozivu spremno odgovorili. Prošlogodišnji mjesec listopad bio je proslavljen pod utjecajem tako velike i utješne činjenice. Međutim, budući je enciklika Svetog oca bila izdana neposredno pred početak mjeseca listopada, naime 29. rujna, nijesu se lanjske godine

u mjesecu listopadu još mogle provesti dostojno u djelo želje Svetog Oca. Možemo zato reći da je tek ovogodišnji listopad prvi listopad, kada će kršćanski svijet nastojati da ostvari što potpunije želje svog Zajedničkog Oca, da zazivlje nebesku Kraljicu, da dođe u pomoć potreba Kristove Crkve, da pogleda na nevolje cijelog čovječanstva.

A to je upravo bio cilj Pija XI. kad je objavio svoju encikliku. Vidio je oko sebe pustoš. Vidio je duhovni rasap koji postaje od dana do dana sve teži, sve kobniji, sve bolniji. A tko tu da pomogne?... I sjetio se je sijedi Vatikanski Stražar, da je u povijesti već bilo slično teških i opasnih vremena. Sjetio se je napose srednjeg vijeka, vijeka albigeških krivovjerskih i drugih zabluda i nevolja. Sjetio se je vremena, kad se rađala presv. Krunica... Sjetio se je sv. Dominika, koji kao apostol upravo te Marijine Krunice svijetu obećavao bolje dane, ako u ruke uzme Marijinu Krunicu, ako njom bude jurišao na nebo da mu se smiluje, da mu pomogne... »Kad su se — veli Sveti Otac Pio XI. — dižući se sa svih strana zablude pregnule razdrijeti nešivenu haljinu Crkve i porušiti savkoliki katolički svijet, tada su oci naši s pouzdanjem pribjegli k onoj, koja je »sva krivovjerstva sama smaknula u svemu kolikom svijetu«; pobjeda koju je ona stekla povratila je sretnija vremena.«

Takva je dakle vizija boljih kršćanskih, katoličkih dana lebdjela pred očima našeg Svetog Oca, kad je objavljivao svoju kruničku encikliku. A takva jednaka vizija treba da lebdi pred našim očima dok ispunjamo njegovu želju. Treba da imamo potpuno pouzdanje u Mariju, i s takvim pouzdanjem da je molimo. Uvijek dakako, a napose sada u listopadu. Sada u listopadu, kad nas sama priroda svojim klonućem i umiranjem poziva na razmatranje svjetske prolaznosti, te duhovnih i vječnih dobara, sada nadasve prosimo pomoć od naše dobre Majke.

Jer Krunica u sebi nosi neku otajnu i neiscrpivu snagu. To je ona snaga, koja joj dolazi od vječnih istina naše svete vjere. Snaga, koja izvire iz dubokih temelja kršćanskoga bitka. To je snaga Utjelovljenja, Otkuljenja, Uskrsnuća. Kad dakle mi svoje pameti zaokupimo tako velikim istinama, i kad tim istinama pridahnemo naše molitve, možemo se sigurno nadati u uspjeh. Pak će onda ujedno s uspjehom rasti naše pouzdanje i naša zahvalnost prema našoj nebeskoj Kraljici, i sve će nas to trajno pripravljati na primanje sveđ novih Božjih i Marijinih darova i milosti. L.

NOVIM PUTEM

Neću da mi sjene jesenjega dana
Mute moju dušu, kad su meni draži
Poleti, zanosi, blistavi pejsaži...
Danas hoću nove sreće novog plana.

Raskidaću s duše sve okove tijela,
Zbrisat sva klonuća i svu gustu tamu
Da čista zablista u bijelome plamu
Do Krista — dražesna kao nada bijela.

Hoću da mi duša svijetlom sreće blista,
Da bude bez plača, bez bola, bez jave,
Da ljudi hostiju i prostore plave,
Da čezne za žarkim zagrljajem Krista

FRA BOGDAN DRAGUN.

SV. KALIST, PAPA I MUČENIK

(Blagdan 14. listopada)

Kao što i tolikih drugih svetaca iz početka kršćanstva, tako ni godina rođenja sv. Kalista nije sigurna. Svakako oko g. 155. A rođen je od oca roba. Ali to mu u kršćanstvu nije bila nikakva zapreka, da dođe do svećeništva, dapače da bude zaslužni nasljednik samog sv. Petra u upravi Crkve Kristove, kako ćemo odmah vidjeti.

U povijesti života samog sv. Kalista fale nam potanji podaci o njegovom životu i radu. Svakako naskoro ga nalazimo u službi i časti Kristova namjesnika. Ta njegova služba bila je međutim veoma teška. Uz ostale teškoće, koje su dolazile od poganskog vremena, te od upravljanja i mišljenja te epohe, koja je bila već načelno protivna kršćanstvu, sv. Kalist je imao da trpi mnogo i od samih kršćana, i to napose od dvojice utjecajnih ljudi onoga vremena, kao što su to bili sv. Hipolit i Tertulijan. Djelo naime s naslovom Philosophumena, koje se je otkrila tek pred jedno stoljeće, a koje se pripisuje Hipolitu, kasnije sv. Hipolitu, žalosni je dokaz neslaganja, kojih je bilo u svako vrijeme crkvene povijesti, pa ih je bilo i u prvim vjekovima Crkve. Jednako je protivnik sv. Kalistu bio čuveni kršćanski pisac Tertulijan, ali inače pretjerano strog u tumačenju kršćanskog zakona, toliko da je upravo radi te svoje pretjerane strogosti bio zalutao u krivo učenje, nazvano montanizam. Hipolit pak, i ako je bio toliko protivan Kalistu ne samo za njegova života nego također poslije njegove smrti, napokon je

opozvao svoje pretjeranosti, pristao uz pravu kršćansku nauku, i umro konačno mučeničkom smrću, te ga danas slavimo kao sveca.

Uzrok ovih sukoba bio je različit postupak sa pokornicima. U početku naime Crkve bila je na snazi velika strogost sa grešnicima, napose sa onima, koji su upali u teške grijehe. Tako su nekoji učili, kao na pr. Hipolit i Testulijan, da ne smiju nigda dobiti odrješenja i da moraju ostati u vječnom izopćenju oni kršćani, koji su počinili od ova tri grijeha: otpad od vjere, preljub, ubojstvo. Sv. Kalist kao čuvar zaklade prave kršćanske nauke nije dakako mogao pristati na tu nauku i na takvu praksu. On je doista od takvih grešnika

Sv. Kalist prima tijelo sv. Kalepodija

zahtijevao mnogo težu i dužu pokoru, ali pokajane i popravljene primao je ponovno u zajednicu vjernika. Uz Kalista i uz njegov postupak pristali su dakako konačno svi, kad se je već vremenom utišala žestina protivljenja.

Još je jedna stvar bila uzrok neslaganja između Hipolita i Kalista. Bilo je to pitanje ženidbe kršćana. Treba naime znati, da je u početku Crkve bio dosta veći broj kršćanskih pristaša ženskog spola negoli muškog. To se naročito dešavalo u plemićskim krugovima, i to zato što su mnogi visoki državni službenici, da ne izgube svoje položaje, odgađali krštenje sve do smrti. Tako je naravno bila prilično ograničena mogućnost da kršćanke iz aristokratskih krugova uzmu za zaručnike kršćane iz istog staleža. A opet rimski

zakoni nijesu dopuštali da plemić uzme pučanku, ili obrnuto. Sv. Kalist pak dopuštao je da se kršćanke iz plemenitaških krugova mogu ženiti za pučane, tvrdeći ispravno, da je takva ženidba sa kršćanskog stanovišta valjana, neovisno o tome što određuju državni zakoni. Točnost Kalistova mišljenja kasnije se je i od drugih uvidjela, dok konačno, za cara Justinijana, nije se i rimski zakon u tome udesio prema kršćanskom učenju.

Da se vratimo na redoviti tok života sv. Kalista.

Bio je najprije sv. Kalist kao rob u službi nekog također kršćanina imenom Karpofora, koji je pripadao Cezarovoj kući. Karpofor nina imenom Karpofora, koji je pripadao Cezarovoj kući. Karpofor je imao u njega veliko povjerenje i učini ga upraviteljem svojih dobara, te mu čak povjeri nekakvu banku. Kad ta banka bilo s kojeg razloga nije uspjela, upletoše se u stvar i neki židovi, te Kalist bude osuđen, uza sve zalaganje Karpoforovo za njega, na teški rad najprije u mlinu, a zatim u rudokopu.

Kad je car Komod, na nagovor Marcije, možda kršćanke, s kojom je nekako tajno on bio vjenčan, pomilovao osuđenike, dionik toga pomilovanja bude i Kalist, koji se sada povuče skromno, živući u Anciji. U ovo je vrijeme bio papom sv. Viktor, a kad naskoro on umre, naslijedi ga Zefir. Ovaj, znajući za vrijednost i sposobnost Kalista, htjede svakako da ga ima u svojoj sredini. Zaredi ga za svećenika, povjeri mu upravu jednog grobišta, koje se i danas po njemu zove Kalistovo, te naskoro Kalist postane jedna od najvažnijih ličnosti.

God. 221. umre papa Zefirus. Koliko je bio cijenjen Kalist, dokazuje to, što su vjernici htjeli da papinim nasljednikom bude Kalist. Vrline Kalistove već su bile prokušane u tolikim kušnjama i patnjama, a k svemu tome nadođe još njegovo poznavanje svih dogmatskih, moralnih i pravnih pitanja, koja su sve više dolazila do izražaja u mladoj Kristovoj Crkvi. A svome vremenu i tadanjim potrebama bio je Kalist potpuno dorastao. Već smo spomenuli pitanje pokornika i pitanje ženidbe kršćana. Došlo je k tome još naročito pitanje novih poganskih božanstva, a čak se je htjelo s neke strane da se i samo kršćanstvo prema tome reformira. Car naime Makrin, dade unijeti u Rim istočnjački kult Elagabala ili Ilehogabala, pak je htio da u tome sudjeluje i kršćanstvo zato, što je i ova vjera unesena s istoka. Po tome je božanstvu i sam car dobio nadimak Heligabal, po kojem je većinom i poznat. Uz to je također car unosio kult i drugih božanstava, a obnavljao kult starih. Pri svim ovim pojavama papa Kalist je trajno bdio nad čistoćom kršćanskog vjerovanja i ispovijedanja.

Mučenička smrt sv. Kalista zgodi se god. 222. ili 223. Bio je mučen tako, da je bio sa prozora svoje kuće preko Tibera bačen u zdenac, a zatim kamenovan. Bio je pokopan u katakombi sv. Kalepodija, rimskog svećenika, čije je tijelo lišeno glave, svojevremeno on bio s poštovanjem pokopao. Iz katakombe sv. Kalepodija budu ostaci sv. Kalista pokopani u bazilici Svete Marije preko Tibera.

To je mjesto ispunjeno mnogim uspomenama na sv. Kalista. Tu je bila njegova kuća, tu zdenac, u koji je bio strmoglavljen, tu napokon malo svetište, koje je vjerojatno bio podigao sam Kalist.

Sredinom 9. vijeka tijela sv. Kalista darovao je iz zahvalnosti papa Lav IV. francuskom vojskovođi Fulku. Moći budu položene u crkvu opatije Cysoing, u biskupiji Cambrai. Kasnije budu poklonjene stolnoj crkvi u Reimsu. Za velike francuske revolucije međutim im se zameo svaki trag.

S. L.

KRALJICE PRESV. KRUNICE MOLI ZA NAS!

Svud tmurno po svijetu je doba,
Sve crnji dani dolaze,
Neizvjestnost svud velika vlada,
Svi zakoni Božji se gaze.

Svud miris se baruta širi,
Svud brojno se oružje sprema,
Kô čovjek da drugoga posla
Za sada baš nikakvog nema!

Na mjesto da ljudi se ljube,
I slogom poljepšaju dane,
Sve strašniji čas nam se sprema,
Sve crnji ko dan će da svane.

Svud kruta se sila sad diže,
Za pravdu, poštenje ne mari,
Božanstvu prijestolje otima;
Svjedoci smo užasnih stvari.

Sred takvih je crnih sad dana
Red primit nam oružje sveto,
Što pakla će sile sve slomit,
Što rušit je djelo prokleto.

To divno je oružje ono,
Što Majka nebeska ga dade
Dominiku svetom na srce,
I njegovoj djeci predade.

I zato do smrti nek sveta
Nas prati sveđ Krunica mila,
Pred takvim će oružjem svetim
Sva paklena propasti sila.

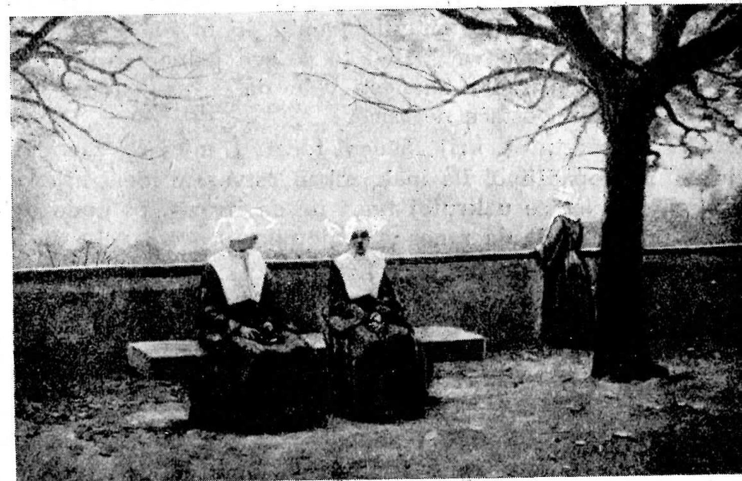
Nek Krunica sladi nam žiće,
Nek pomoć nam bude na smrti,
Jer njezinom snagom moguće
Sve dušmane bit će nam strti.

ANTE BELANIĆ.

ZA BESKONAČNIM!

(Svršetak).

Ne samo da po naravi težimo k spoznaji svoga Boga već, što je važnije, kad smo upoznali da je on naš stvoritelj i neograničeno dobro, onda nas naša volja i srce sklanjaju da ga svim bićem ljubimo, dosljedno i da mu služimo kao svome uzdržavatelju i konačnom cilju. U tom odnosu nalazi se razlog zašto moramo preuzeti sve dužnosti moralnog zakona. A tako dolazimo do moralnog usavršenja, t. j. do sve veće sličnosti i, dosljedno, ljubavi prema Bogu. To se očituje u težnji za neograničenim dobrom. Velike, neizmjerne su težnje našeg srca. Naše, razumije se nepokvareno, srce mogu zanijeti herojska djela kreposti; ono može da se žrtvuje, i poslije žrtve osjeća se sretnijim negoli ikada. Ukratko, zanosi ga božanski čar dobra. Gdje god srce otkrije dobro i lijepo, posiže

Razgovor o Bogu

za njim kao za svojim idealom. To znači da ono posvuda traži savršeno dobro. Ono brižno skida sa svoga idola svaku nesavršenost, sanja o njem kao o nečem savršenom, jer mrzi na granice. Hoće da u nj zaroni svim svojim bićem kao ptica u nepregledni zračni prostor. Makar da se već toliko puta razočaralo kod stvorova, ono, zavarano njihovom blistavom ljepotom, i dalje kod njih traži žuđeni ideal — svoju sreću.

Kud se sve nije čovjek okrenuo da zadovolji neugasivo čeznuće za blaženstvom? Potražio ga je i u tjelesnim nasladama, i u bogatstvu, i u športu i u slavi, i u časti i moći. Ali bez uspjeha. Kratkotrajnost tih dobara, poučila ga je, premda ne uvijek opametila, da ona ne mogu biti savršeno dobro za kojim on čezne. Ako igdje, iskusi to ljudsko srce u

zemaljskoj ljubavi, koja nije nikada potpuno čista dok joj se predmet dira zemlje, a srce traži čistu, duboku, nesebičnu ljubav. »Ljubavi, ljubavi, viče srce, na sve četiri strane ovoga zagonetnog svijeta tražeći sreću, a tek jeka samilosno ponavlja njegov krik.« (Monsabré, sp. dj. druga pouka: Ljubiti Boga, str. 40.) Ljubav je kod ljudi, to su već mnogi rekli i iskusili, najobičnija laž.

Na putu k svom idealu naše se srce i utrudi i razočara, ali ne sustaje. Ono teži za neizmjernim, a taj je dug put. — Nestalni su ga hirovi što ih je osjetilo u spomenutim dobrima odveli daleko od cilja, pa će potražiti sreću u ozbiljnom radu oko svoga materijalnog i intelektualnog napretka. Doduše, nije izostala zaslužena utjeha zbog brojnih uspjeha, ali je i ona bila isprekidana jednom mišlju što je nečujno poput noćne ptice oblijetala nekim tamnim zakutkom srca: sve što je čovjek radom stekao tréba da jednom napusti i da se seli odavle. Kuda, Kamo? Na to mu nijesu davali odgovora kojekakvi materijalistički ideolozi, ili su ga bez diskusije uvjeravali da je naša sudbina propast u ničemu. A njega je vukla neodoljiva želja za punim, sretnim, vječnim životom. Pokušao je ne će li ga usrećiti altruizam, filantropija ili možda kulturni napredak cijeloga ljudskog društva. Ali i to će sve jednom prestati s ovim svijetom, za koji i prirodne znanosti vele da će ga jednom nestati, a težnja za beskonačnim ostaće nezasićena.

Možda se u umjetnosti krije žuđeni ideal? U njoj se, zacijelo, krije nešto vječno, nepropadljivo! Pa ipak, nikad ostvareni ideal nije odgovarao zamišljenome, jer se u krutoj tvari ne da izraziti potpuno duhovna zamisao. Stoga nije čudo da mnogog umjetnika progoni neka sjeta i bol za nečim što je izvan prostora i vrèmena.

I tako poput pčele oko cvijeća i naše srce sveudilj traži sreću, ali još nije otkrilo željkovani predmet beskonačne sreće među stvorenjima. To je sasvim naravno. Dobro za kojim mi težimo po sebi je savršeno pa isključuje bol kao i želju za drugim dobrom, ono nas potpuno ima zasititi. A sve što nas okružuje nesavršeno je, prolazno i ograničeno. Stoga nas opominje Apostol naroda: »Težite za onim što je gore, a ne što je na zemlji.« (Kol. 3,2.) U Bogu, veli sv. Toma, nalazi se sve ono što god se može poželjeti u bilo kakvom blaženstvu, i to na kud i kamo savršeniji način. U trajnom i stalnom promatranju sebe i drugih bića nalazi on sreću, što je mi osjetimo u kontemplaciji, a onu što je osjećamo u aktivnom životu nalazi u tome što upravlja čitavim svemirom. Što se tiče zemaljske sreće koja se sastoji u tjelesnim nasladama, bogatstvu, moći, časti i slavi, on se, mjesto, naših tjelesnih užitaka, naslađuje u sebi i ostalim bićima; njegovo je bogatstvo u tome što je sebi sasvim dovoljan; moć mu je svemogućnost; čast mu je gospodstvo nad svima, a slava udivljenje svih stvorenja. (S. t. 27,4.) Da, Bog je samo blaženstvo. Eto nam potvrde naše vjere u posmrtni život. Tamo ćemo gledati Boga, predmet svih naših, makar kojiput i nesvijesnih, težnja, jer je nemoguće da nam je Bog usadio ovu težnju za njim, a da se nikad ne bi imala smiriti. Ali ne zaboravimo da nas je Bog obdario i slobodom da kao razumna i slobodna bića k njemu težimo dragovoljno ispunjavajući

njegovu volju. Ispunimo li ovo s naše strane, Bog neće nikada odustati od svog obećanja. A mi to možemo, jer nas sam Bog pomaže.

Stoga: gore srca! Iznad crnih oblaka što se često nad nama nadviju sjaji naše umiljato sunce, koje nam kroz oblake šalje po koji tračak svoga svijetla da nam budi nadu u skorašnju vedrinu vječno sunčanih dana. Bog nas prati i pomaže u borbi. Sve zemaljsko promatrajmo kroz prizmu vječnosti, sub specie aeternitatis. Sve ima biti sredstvo k Bogu, Bog ima biti početak, sadržaj i svrha čitavog našeg života. Samo čvrsta vjera u neizmjernog, i to osobnog Boga, kako nam ga pretstavlja sv. vjera, a ne u neko bezlično božanstvo u panteističkom smislu, može da nas smiri, da poda smisao našem životu, da nam pribavi vječni život sreće. »A ovo je život vječni: da upoznadu Tebe, jedinoga Boga istinoga, i koga si poslao Isusa Krista.« (Iv. 17,3.) To su priznali jednoglasno brojni obraćenici iza dugog lutanja, kao: Littre, F. Coppée, A. Rette, I. Joergensen, Albert Ruville, G. Papini i mnogi drugi, a osobito sv. Augustin, koji je rekao: »Ti si nas, Bože, stvorio za se, i nemirno je srce naše dok ne počine u Tebi.« (Isp. k. 1, g. 1.) To je isto osjetio i svaki od nas netom se iskreno obratio svome Bogu.

»U svemu sam pokoj iskala i u baštini ću Gospodnjoj boraviti« (Crkv. 24, 12.).

Fra Jacint Eterović.

»U različnim molitvama koje se korisno upravljaju Bogorodici Djevici naročito i poglavito mjesto zauzima Krunica Marijina, i nema među Kristovim vjernicima nikoga koji to ne bi znao. Ovaj obrazac meljenja, kojemu neki daju ime »Psaltir Djeviičn« ili »Časoslov Evanđelja i kršjanskoga života«. Naš Prethodnik, sretne uspomene Leon XIII. ovako krepko opisuje i uvelike preporučava: »divot-vijenac savit iz evanđeoskog hvalospjeva u koji se umetne molitva Gospodnja, udružen sa činom razmatranja, najkrasnija vrsta molitve i nada sve plodonosna baš za postignuće besmrtnog života«. Da je tome tako, jasno se razabira iz samih cvjetova od kojih je sapletena ova otajstvena Kruna. Tă, koje će se mogi pronaći zgodnije i božanstvenije molitve? Prva je zacijelo ona koju je sa mnaš Otkupitelj, kad ga učenici zamoliše: »Uči nam moliti« izrekao iz svojih usta. Zaista, ova presveta molitva, ne samo da ima u vidu, koliko o nama ovisi, Slavu Božju nego se i stara za sve potrebe našeg tijela i duše. Uistinu, kako bi se moglo dogoditi, da nam Vječni Otac, umoljen riječima svojega vlastitoga sina, ne bi priskočio u pomoć?«

(Pio XI u enciklici o presv. Krunici.)

SVECI I ŽIVOTINJE*

SV. KEVIN I KOS

Prema svom običaju bijaše se i opet povukao sv. Kevin u korizmeno vrijeme od društva ljudi u samoću, gdje mu je jedino koliba od trstike bila zaštita od sunca i kiše i tu je on živio jedino u razmatranju, čitanju i molitvi. I kad je on kao što uvijek, klečao i raširenih ruku prema nebu kroz prozor pružio otvorenu šaku, legne u nju jedan kos i, kao da je svečeva šaka njegovo gnijezdo, snese u nju svoja jaja. To tako duboko gane sveca, te je u strpljivosti i blagosti ostao tako, te nije mogao šaku ni stisnuti ni unutra povući. Bez umora ju je on tako vani brižno držao, sve dok se nijesu mladi izlegli. Na trajnu uspomenu ovog čudesnog događaja, sve slike po cijeloj Irskoj prikazuju sv. Kevina s kosom na ispruženoj šaci.

2. SV. BENO I ŽABA

Božji je čovjek rado išao naokolo po poljima da moli i razmatra. Kad je tako jednom zašao u neki močvarni kraj, kreketala je žaba u svojoj bari. Srdit na toliku galamu, viknu prema njoj: »Da je to barem žaba sa Serifa!« (Na otoku naime Serifu žabe su nijeme). Kad je međutim napravio komad puta, panu mu na pamet riječi iz Daniela proroka: »Kitovi, i sve što se kreće u vodama, blagoslivljajte Gospodina. Sve divlje i pitome životinje, blagoslivljajte Gospodina.« I jer se je pobojao da se možda Bogu bolje sviđa pjesma žabe nego njegova molitva, zapovjedi im, da Boga opet slave kako su to uvijek radile. I naskoro se zrak i kraj ispuni njihovim žagorom.

3. NEPRIJAZNI LAV

Bio je jedan starac pustinjak, koji nije živio daleko od obale Jordana. Kad je on jednog dana povuče radi vrućine u pećinu, nađ tamo jednog lava. I lav započe škripati zubima i rikati. Tada će starac lavu: »Čemu tolike neprilike? Pa ipak ima mjesta doovljno — za mene i za tebe. To lav krivo uze. Iziđe vani i otide odatle.

* Donosimo ovdje par nježnih sličica o odnošaju svetaca prema životinjama i to po knjizi: Joseph Bernhart: »Heilige und Tiere«. Trebamo imati dakako na pameti, da su to gdjekad samo svete legende, ali i kad su legende, uvijek se temelje na samom životu. A kad je napose govor o svecima, moramo imati na pameti i to da je svetost odraz izgubljene nedužnosti u raju zemaljskomu, gdje je čovjek čitavoj prirodi, pak i životinjama, bio tako blizu, a tad će nam ujedno mnogo toga biti jasno, što nam se u prvi mah čini nejasno.

KRALJ KASTILIJE I MOĆ SV. KRUNICE

Alfons VIII., kralj Kastilije, koji je tom kraljevinom upravljao koncem 12. i početkom 13. vijeka, na prijestolje bijaše nagomilao svakakve opačine i bijaše postao prava sablazan za svoj narod. A ni njegova žena kraljica, nije mislila na to, da ga odvrati sa opaka puta, već ga je dapače i sama sve više gurala u zlo. Međutim, Gospodin, da ga navrati na pravi put, kazni ga ne samo u osobi njegove žene, koja oslijepi, nego ga također kazni gubitkom kraljevstva, koje mu silom ote muhamedanski vojvoda Miramolin. Alfons bude prisiljen da se skloni u jedan grad, koji je pripadao jednome od njegovih saveznika. Dogodi se da u tome gradu, i to na sam Božić, propovijedaše sv. Dominik i prama svojem običaju govoraše o odlikama presv. Krunice i o milostima, koje Gospodin dijeli po ovoj pobožnosti. Uz ostalo govoraše o uspješnosti te molitve također za postizanje vremenite sreće. Kralj Alfons upamti dobro ove zadnje riječi, te iza propovijedi zatraži da govori sa sv. Dominikom, kome izloži svoju nesreću i zapita ga, bi li, moleći presv. Krunicu, mogao natrag dobiti kraljevstvo. Sv. Dominik odgovori, da će, ako bude svagdano molio Krunicu, i ako vremenita milost, koju je želio, ne bude zaprekom njegovom vječnom spasenju, iskusiti bez sumnje istinitost njegovih riječi i opet postići izgubljeno kraljevstvo, uz uvjet, dakako, da se ostavi opakog života, što ga je dotad vodio i da se pomiri s Bogom.

Kralj Alfons, nagovoren riječima sv. Dominika, htjede se uz suze iskrenog pokajanja kod njega ispovjediti, započe da svagdano moli presv. Krunicu i ustraja u toj vježbi čitavu godinu dana. Isto tako na Božić, iza kako je izmolio Krunicu, dok je upravo bio u crkvi, u snu kao da mu se ukaza bl. Djevica, koja mu ovako govori: »Alfonso! Već je eto godina dana, što me ti pobožno častiš molitvom moje Krunice, i ja hoću da te radi toga nagradim. I znaj, dakle, da sam postigla od moga božanskog Sinka oprost tvojih grijeha, i da te o tom uvjerim, evo ti jedna krunica. Nosi je uvijek na sebi, i ona će te učiniti pobjednikom nad tvojim neprijateljima!« Viđenja nestade, i kralj Alfons bude sada veoma utješen. Vrativši se kući, pripovjedi sve u radosnom zanosu kraljici i dade joj, da se takne krunice, koju mu bijaše dala bl. Djevica. Kraljica u početku oklijevaše da vjeruje u istinitost takovog viđenja, ali kasnije je htjela da takne krunicu svojim rukama, da ju pobožno poljubi i da njom dodirne svoje ugašene zjenice. I gle čuda! Odjednom joj se povrati vid.

Ne prođe od toga mnogo vremena, i kralj, sakupivši uz pomoć svojih saveznika neke čete, i pouzdavajući se u zaštitu bl. Djevice, junački navali na svoje neprijatelje, te ih hametice potuče, te dobi tako natrag svoje izgubljeno kraljevstvo.

Potpuno se pouzdavajući u Marijinu pomoć, nije nigda išao u boj, a da nije prije izmolio presv. Krunicu, i htio je da također njegov dvor i njegova vojska svagdano mole klečeći Krunicu.

NA POHODU

Kandilo trepti... drhtaju suca... Isus nečujno ide od duše do duše... svježi ih i dariva poljupcem i križem. Sada je do mene s posmijehom Euharistične Imelde, sa suzom Suzona, s krvavom ružom Tereze. Šuti... gleda... kao da nešto čeka... »Da biram?... časkom da nešto pričam.«

Jučer sam razgovarao s prirodom jezikom travke i cvijeta; okitio se prvom ružom, do u srce je zabo, da obnovi mi priču mojih mladih dana — o ljubavi nestašne djece — i svježinom svojom uzbudi veselu pjesmu — jer mi danas stih srca suzi... plače. Osjeti želju i zatepa: »Stvorče, za ovo tužno srce te molim, da na moj miris i ljepotu zadrhti, i zaigra ljubavlju k Tebi.« I osjetih blizinu želje moje i uzdaha ruže, srca moga i srca Tvoga i vine se prvi stih: »Kriste, dopusti mi da počivam na srcu Tvome, — da ti mirišem i godim ko i meni ovaj cvijet.«

Šetao sam dalje — sa osjećajima ruže prema Stvorcu — kad li me zaustavi dražesni osmijeh nevine ljubice. Stajala je posred puta. »Ljubičice, ne bojiš li se da te zgaze, ta mnogi su slijepi za tvoj posmijeh i ljepotu!« »Liepa sam i divi mse Stvorcu svakove o njemu pričam. Zgaze li me, kazat ću mu: »O Tebi sam im pričala, a oni su me zgazili.« Zastidi se srce što je često s prezira tužno i vine se drugi stih: »Kriste da sve zaboravim — Tebe slušam u blizini, da me zaborave — da mi se približiš.«

Pošao sam dalje i zaustavi me nova, do tada nečuvena i nepoznata pjesma cvijeta: »Gledajte ljubav Stvorca, što sakri ljepotu moju — trnjem« — Svidi mi se njegov čisti, vedri blaženi pogled — pričao je o tajni trnja — i htjedoh se okititi s njime. I gle, Kriste, i ruku sam okrvario, a nijesam ga ubro. »Zakrili i meni dragocijenu ljepotu duše — patnjom i križem —« (bio je završni veras).

— Ruža je ubrzo uvenula, onaj na putu je zgažen, a treći i danas pjeva o dobroti Tvojoj zakriljen — trnjem — .

— I moj je prvi stih — osmijeh bez suze, ljubav bez bola — tek u uspomeni davnoj; drugi Ti još i danas pjeva — u preziru i patnji —.

Kriste, ne čekaj da biram. Svejedno: umro u ljubavi, ili pogažen radi ljubavi, ili dugo još patio za Te — dugo, do volje Tvoje.

FRA DRAGO IKOV.

IZA ISPOVIJEDI

Još se ja bojim da ću stradati
Žaleći plodove svojega truda,
Tajno se krasti ko prognanik,
Strepiti od ljudi za svoje simpatije.

Mekanim me dlanom dodirnuo Krist:
»Idi u miru, u sjeni mog krila,
S ranom strijele mog srca;
Idi misleći na me, ko i ja na te!«

Kako je lako ovako ranjenu,
U smirenju širokom i dubokom
I srca smekšana
Čekati dolazak Kralja.

FRA MILE ŠESNIĆ.

LEGENDA O GROŽĐU

Bio je neki vinogradar, koji je imao prekrasan grozd, te ga ponese na dar nekom svetom opatu. Svetac se je tome veoma radovao, te pomisli u sebi: »Ako se ja toliko radujem, koliko će se više radovati moj najmlađi monah, koji je tako bolestan. Njemu će grozd ovlažiti suho grlo!« I on pun ljubavi ponese groz bolesniku. Ali tom monahu dođe da ga pohodi, sav u brizi, njegov otac. Tu na krevetu sjetio se otac, koliki je naporan i dug put prevalio, a prašina je bila pala po njegovoj sijedoj kosi. Bolesnik pomisli na taj put, koji je bio za njega učinio njegov otac, i koji je morao da prevali opet na povratku, te mu dade na put grozd svoga opata. Starac je oprezno nosio pred sobom rijedak grozd; nije se usuđivao da ga okusi i mislio, da će svaki dan otkinuti samo po jednu jagodu, ali istom onda, kada bude kod kuće. Sretne tada jednu prosjakinju s djetetom na leđima. Dijete pogleda odozgo preka majčinih leđa na grozd, što ga je starac nosio u svojim drhtavim rukama. I starac dade grozd djetetu. Ali prosjakinja ulagivanjem i pjevanjem, usprkos svoje velike umornosti i iscrpljenosti, isprosi opet od djeteta slatke jagode. Gledala je krasni grozd i pomislila: »Ponijet ću ga gore u samostan, opat me je tako često okrijepio i utješio; jedan put sam eto u svome životu i ja bogata i mogu da mu se odužim!« I ponese grozd opatu. A svetac prepozna grozd po jednom malom rezu na grozdovu dršku i zahvali Bogu, što se ljubav u njegovim stvorovima još nije ugasila. U molitvi i zahvalnosti jeo je jagodu po jagodu i prije toga niti poslije nije ništa na zemlji jeo, što bi mu bolje bilo prijalo.

RIJEČI JEDNOG FILOZOFA O BUDUĆNOSTI KATOLICIZMA I PAPINSTVA

Čuveni češki filozof Maly napisao je jednu knjigu pod naslovom: »Križ nad Evropom — Revolucija XX stoljeće«, u kojoj govori o Evropi i o njenoj budućnosti. Veli, da se Evropa u destljeću poslije rata nije odrekla religijoznosti, kako su sa sigurnošću bezvjerci očekivali, već se k njoj vraća svom revnošću. Kako svi znaci pokazuju, katolicizam će dati oblik novom dobu. Novo će doba biti katoličko, jer se Evropa vraća iz teških kriza s novim smislom za tvrdi duhovni red, za međunarodnu valjanost ćudorednih zakona, za tradicionalnu hierarhiju kulturnih vrednota, te za klasični spoj idelizma i realizma, za latinski primat.

A o Svetom Ocu veli, da je sadanji Sveti Otac papa ličnost, koja sama po sebi dostaje, da bi se moglo govoriti o novom dobu katolicizma.

Papa Pio XI. jest beskompromisni stražar crkvene pravovjernosti. Osim toga srdačni je prijatelj modernih znanosti, umjetnosti, tehnike, te mudar politik i sociolog. On vodi crkvu u odlučnom stilu novog doba, koji je istodobno biti moderno i katoličko.

Događaji, koje danas proživljujmo, kao da mnogima ne daju da gledaju na budućnost katolicizma i Crkve ovako optimistički, kako to gleda onaj češki filozof. Ali treba da mislimo uvijek na to, kako ovo teško iskušenje, koje je danas snašlo Crkvu i katolike, nije drugo nego jedno čišćenje. Svi uvjereni katolici uvjereni su takoder skupa sa spomenutim filozofom Malym, da se iza sadašnje oluje sve prave i vječne vrednote sjevnuti u još ljepšem i blistavijem sjaju. Ta misao i uvjernje neka nas svih danas krijepi, a molimo ujedno da ti dani svanu što prije.

»A na osobiti način neka oci i matere i u ovoj stvari budu primjerom svojem podmlatku; pogotovo kad se, pod konac dana, pokraj domaćeg ognjišta, svi prikupljaju nakon radova, nakon posala, tada neka djeca naprave okrug, pred presvetom slikom nebeske Majke, i neka, sa jednim glasom, jednom vjerom, jednim osjećajem mole svetu Krunicu, a roditelji neka ih predvode. Ovo je naime prekrasan i spasonosan običaj po kojem će bez svake sumnje obiteljska zajednica uživati vedar mir i postići višnje darove. Poradi toga Mi, kadgod nam se dogodi da primimo posjet novo vjenčanih, i da ih oslovimo, darivamo im Marijinu Krunicu i nju im nada sve preporučujemo; zatim ih ponovo i ponovo opominjemo — pokazujući i na Naš vlastiti primjer — da niti jedan jedini dan ne odustanu od ove molitve, makar kolike i makar kakove ih brige mučile.«

(Pio XI. u enciklici o presv. Krunici)

NOVO ČUDO U LURDU

Službeni liječnički list Lurda objelodanjuje slučaj gospođice Odete Riviére iz Clemont-Ferrand. Rođena je godine 1909. Nije imala nikakvih boli sve do godine 1923., kad su se na njoj pokazali jasni znakovi sušice, koja se bolest protegla punih 13 godina. Mlada djevojka je u rujnu te godine počela osjećati jake boli u blizini želuca. Napadaji bljuvanja i groznice bili su česti. Bolesnica je sada polazila od bolnice do bolnice. Bila je operirana. Ali je sve bilo uzalud, jer se bolest jako pogoršala. Dana 9. kolovoza 1936. pošla je u Lurd svojom majkom. Bolesnica je bila u tako teškom stanju, da su svi bili uvjereni, da ć puteem do svtišta umrijeti. Liječnici u Lurdu ustanoviil su ussicu u najvišem stupnju. Dana 10. kolovoza popila je bolesnica nešto malo lurdske vode. Poslije podne osjećala se nešto bolje, ali su bzoli ostale i dalje. Tako je prošao 11. i 12. kolovoz. Toga dana poslije podne donijeli su je u špilju, gdje je ležala sat u polusvijesti. Odatle su je odnijeli na procesiju na Presvetim. Izgubila je posve svijest: ne miče se, ne vidi. Najednom je osjetila neku posebnu silu u sebi. Otvorila je oči i vidjela, kako joj se približava Sveti Sakramenat, da je blagoslovi. Svaka je bol nestala. Diže se i daje zna kmajci, da joj se približi i govori joj: ozdravila sam, ne trpim više ništa, mogu sama ići! Dvorkinje su je uputile, da se ne diže, nego da prati dalji pohod Sv. Sakramenta. Kad su je iza toga nosili u njezin stan, bacila je na vratima pokrivače sa sebe, kojima je bila pokrivena, sama siđe bez ičije pomoći iz nosila i počne ići preko 40 koraka do svoga kreveta. Počela je sve jesti. Groznica je nestala. Prigodom ozdravljenja je imala 44 kilograma, a godinu dana kasnije 68. Dana 25. VIII. došla je u Lurd uredu za konstatacije. Njezin slučaj je proučavalo 18 liječnika. Ustanovljeno je, da je njezina bolesa bila neizlječiva naravnim putem. — Uz tolike druge, to je eto i opet jedan novi dokaz Marijine pomoći i njezinog materinskog milosrđa.

MOLITVA PRESV. KRUNICE I NJEZINE ODLIKE

Kad se je bl. Djevica prikazala u Lurdu sv. Bernardici, držala je u ruci krunicu i svaki je put poticala svoju malu prijateljicu da moli presv. Krunicu. Međutim je i sama bl. Djevica micala svoje usne i tiho molila. To je bio novi dokaz činjenice, koja je već vjekovima poznata, naime da je presv. Krunica molitva veoma mila Majci Božjoj. I doista u presv. Krunici trajno se ispunja proročanstvo, koje je bl. Djevica o sebi učinila, kad je rekla: »Blaženom će me zvati svi naraštaji«. To doista govori trajno cio katolički svijet, kad neumorno ponavlja znameniti pozdrav što joj ga upraviše arhanđeo Gabriel i sv. Elizabeta, osipljući je blagoslovima radi njezine punine milosti, radi njezinog presavršenog sjedinjenja s Bogom, i radi uzvišenog materinstva, koje je uzdiže iznad svake druge žene, toliko da je postala čak Majkom Božjom.

Ali osim ovog predivnog i rajskog pozdrava ima u presv. Krunici i nešto drugo, što dolazi upravo iz srca Marijina. Jer evanđelje nam veli, poslije nego je ispripovjedilo događaje djetinjstva Isusova, da je Marija u svome sjećanju čuvala sve ove događaje, razmišljajući o njima u svome srcu. Možemo doista reći da je evanđelje o djetinjstvu Isusovu, iako je napisano od sv. Mateja i od sv. Luke, zapravo pripovijedanje Marijino, i da ona s mnogo razloga biva nazvana Kraljicom evanđelista. I uistinu nije Marija bila pažljiva i pobožna motriteljica djetinjstva Isusova nego također javnog života Isusova i sabirala je žarkom vjerom svaki kret i svaku riječ, čuvajući ih nezaboravno u svome materinskom srcu. A na posebni način pri Isusovoj muci, pri njegovom uskrsnuću i uzašašću, pri životvornom dolasku Duha Svetoga nije bila Marija samo pobožna moltriteljica, nego također bolna sudionica pri djelu otkupljenja. U Djelima Apostolskim nalazimo jednu izreku, koja nam mnogo govori: dok se naime u dvorani posljednje večere očekuje dolazak Duha Svetoga, apostoli s prvim vjernicima sakupljeni su u molitvi s Marijom, Majkom Božjom. U onih devet dana očekivanja, kakva se je bolja molitva mogla da vrši, negoli razmatranje života i riječi Spasiteljevih? A lik Mesijin tako tajanstven i drag Marija je poznavala bolje nego itko. Ona je bila najdulje s njime, motrila ga je s najviše vjere i ljubavi, i materinski osjećaj, razvijetljen preobiljem milosti, bio joj je omogućio da više nego ijedan drugi stvor, ne isključivši ni same čiste duhove, uđe u carstvo te duše.

Milo nam je vjerovati, da su uzvišena pričanja Marijina bila veselje ne samo vjernicima u dvorani posljednje večere, nego svima koji su imali sreću da se njoj približe. O čemu je Marija mogla da govori ako ne o Isusu? Zašto je ona uopće ostala na ovom svijetu, trošeći se od želje da se sastane sa Sinom, ako ne zato, što je ovdje bilo toliko male braće Isusove, povjerene njenoj materinskoj skrbi?

Ako je Krunica, kako mor ada bude, iznad svega razmatranje otajstva Otkupljenja, možemo uistinu reći da je Krunica rođena u dvorani posljednje večere, iz ustiju same bl. Djevice. Ako pak u Krunici hoćemo iznad svega motriti usmenu molitvu, ona se broji, ukoliko je u velikom dijelu sastavljena od riječi arhanđela i Elizabete, nadahnute od Duha Svetoga, među najplemenitije molitve i po postanku je sasma nebeska.

Sjećanje na bl. Djevicu neka nam služi da bolje shvatimo otajstvo otkupljenja, da bolje upoznamo Isusa i Mariju i da bolje rastemo u vjeri, da se učvrstimo u pouzdanju i da raspalimo u čvrstoj, nježnoj i djelotvornoj ljubavi prema Kristu, Kralju naših duša, i prema njegovoj slavnoj i prečistoj Majci. Z.

»Izvan sumnje je, Časna Braćo, ovaj način moljenja lak i prilagođen svima, pa i prostima i neukima kojega je, ne bez pobuda od Djeve Bogorodice niti bez višnje opomene, čudesno unaprijedio Sveti Dominik. Ali kako su daleko od puta istine zalutali oni koji ga zabacuju kao dosadni obrazac za neprestanim ponavljanjem iste pjesme, vrijedan da se daje samo dječacima ižženama. S tim u vezi treba najprije primjetiti da pobožnost kao i ljubav, premda veoma često za redom rastavljaju iste riječi, ipak ne ponavljaju jedno te isto, nego vječno nešto nova, nešto, naime, takvo što je izvađeno iz novog osjećanja dragosti. Osim toga, ova vrst molitve ispoljuje, dakako, i traži evanđeosku bezazlenost i poniznost duha; ako ovu prezremo, nije nam moguće postignuti Kraljevstvo nebesko, kao što nas uči sam božanski Otkupitelj: »Zaista vam kažem, ako se ne obratite i ne postanete kao mališi, nećete unići u Kraljevstvo nebesko«. Međutim, ako vijek naduven ohološću izruguje i odbacuje Marijinu Krunicu, ipak su je nebrojene čete najsvetijih ljudi, svake dobi, svakog staleža ne samo nada sve voljeli i najpobožnije molili nego i u svako doba upotrebljavali kao najmoćnije oružje za suzbijanje vragova, za čuvanje neporočnosti života, za revnije postizanje vrline, najzad za pribavljanje mira ljudima. Zato je uvijek bilo dosta muževa odličnih na polju znanja i mudrosti koji, ma da bijahu zauzeti znanstvenim i istraživačkim radovima, ipak nikad ne bi bili propustili da ma i jedan dan prođe u kojem ne bi kleknuli pred slikom Bogorodice i njoj se po ovom pobožnom običaju pomolili. Šta više, i kraljevi i knezovi, premda rastrgani u razne brige i napore, smatrali su svetom dužnošću da rade to isto. Prema tome ovu otajstvenu krunu ne nose i ne stišću samo ruke priprostih i siromaha ,nego je ona časna i građanima makar kojega staleža.

Uz to, ne želimo ovdje šutke mimoići da je i u naša vremena sama Presveta Djevica najtoplije preporučila ovaj obrazac molenja onda kad se ukazala u lurdskoj spilji i kad je djevojku čiste duše svojim primjerom učila tu molitvu. Zašto se, dakle, ne bismo nadali svemu, ako bismo se ispravno, ako bismo se sveto i kako valja, na ovaj način, moliti nebeskoj Majci?«

(Pio XI. u enciklici o presv. Krunici)

PO KATOLIČKOM SVIJETU

Obnavljanje proštenja Velike Gospe u Zagrebu. Centrala Katoličke Akcije u Zagrebu dala je inicijativu da se uz zagrebačku stolnu crkvu obnovi proštenje Velike Gospe. Treba naime imati na pameti, da je Velika Gospa titular zagrebačke katedrale. A taj dan se je prije, kao naslov crkve, uz velike svečanosti u obliku proštenja slavio na Kaptolu. Tijekom vremena počelo je to proštenje uslijed raznih prilika da opada sve više, dok nije konačno opalo potpuno. Sretna je dakle bila misao da se opet na život probudi ta lijepa svečanost. Zaštitu Majke Božje, kojoj je eto posvećena stolna crkva glavnoga hrvatskoga grada, treba da molimo nad cijelim našim narodom. Značajna je dakle činjenica, da su naši stari zagrebačku katedralu posvetili također Majci Božjoj. A obnavljanjem drevnog proštenja nadajmo se, da će se Zagreb, glavni grad Hrvata, a s njime i cio naš narod, još bolje priljubiti svojoj nebeskoj Majci i Kraljici. Ovogodišnje obnovljeno proštenje proteklo je u uzornom redu. Bilo je to u prvom redu vjersko slavlje. A u vezi s time bilo je ujedno i iskreno pučko veselje, te je sve to bilo jedan novi dokaz mogućnosti skladne suradnje vjerskih i narodnih ideala

Ređenje isusovca po bizantinsko-melhitskom obredu. Dne 26. lipnja bio je u Rimu zaređen po bizantinsko-melhitskom obredu isusovac o. Henrik Ayrout. Mladomisnik vuče lozu od ugledne egipatske obitelji u Kairu, a odgojen je u »Međunarodnom novicijatu« što su ga pred nekoliko godina na želju Svetog Oca otvorili isusovci u mjestu Bikfaya. Pojedini redovnici zadrže u tom institutu obred one crkve, kojoj su pripadali njihovi roditelji.

Jačanje katoličkog života u Nizozemskoj. Praktični katolički život možda nigdje u Evropi nije tako intenzivan kao u Nizozemskoj. Pri tradicionalnoj procesiji muževa u Amsterdamu, zvanoj »Stille Omgang« sudjelovalo je ove godine 40.000 ljudi, dakle dvaput više nego lani. Pokrenuta je također akcija da se na javna mjesta postave križevi, te je to već u mnogo slučajeva postignuto. Na poticaj haaškog apostolskog nuncija i pod njegovim pokroviteljstvom održane su konačno nedavno duhovne vježbe za članove diplomatskog korpusa. Vježbe su trajale tri dana, a vodio ih je isusovac o. Vauplone, bivši vojni dušobrižnik.

Njemačka propaganda protiv pape. Organ njemačkog ministarstva za propagandu »Angriff«, donosi, da je brošura »Männer um den Papst«, to jest zbirka protucrkvenih nacionalsocijalističkih novinskih članaka, izašla u nakladi od nekih 200.000 komada. Prvo izdanje te brošure izašlo je prije nekih pet tjedana. Žalosno je doista, čime se sve ljudi služe, da u bludnju zavedu slabiće i neupućene.

Pripreme za naredni Međunarodni euharistijski kongres u Nizzi. Već su započete žive priprave za budući Međunarodni euharistijski kongres, koji se godine 1940. održaje na divnoj francuskoj rivieri, u bajnom gradu Nizzi. Obzirom na veliku navalu učesnika, koje se sigurno očekuje, određeno je, da se jedan dio učesnika hrani i ukonačuje na parobrodima. Uz ostale točke programa već je predviđena i euharistijska procesija morem.

Nove katoličke škole u Engleskoj. U Stonmoru, u blizini Londona, otvorio je uz velike svečanosti westminsterski nadbiskup i kardinal Hinsley jednu veličanstvenu novu katoličku školu. Podigle su je uz velike žrtve časne sestre sv. Katarine, afričke misionarke Kod posvete je bila prisutna vrhovna glavarica istih sestara, časna majka Rose Niland, koja je dosada u raznim zemljama, kao u Italiji, Africi, Engleskoj i Irskoj, podigla trideset novih samostana. A »Katholic Times« izvješćuje, da će doskora biti podignuto još šest novih katoličkih škola, za koje će se potrošiti više od osam milijuna lira. Katolički idealizam i požrtvovnost uistinu su neiscrpivi.

Šesti talijanski tjedan religiozne umjetnosti. Koliko talijanski katolici polažu na to da i crkvena umjetnost ide uporedo s tehničkim mogućnostima sadašnjice, a ujedno da bude sačuvana od svih pretjerivanja, pokazuje šesti već tjedan religiozne umjetnosti, koji se ove godine drži u Napulju, i to u isto vrijeme s godišnjom proslavom sv. Jonnasu, patrona grada Napulja. Tjedan traje od 19. do 25. rujna, a na njem će uz svećenstvo uzeti učešća i mnogi laici, napose iz umjetničkih krugova.

Oltar od ugljena u Mađarskoj. Mađarski rudari u mjestu Dorogu izradili su pred koje vrijeme oltar sav od crnog ugljena, a visok 20 metara. Prigodom nedavnog putovanja kroz Mađarsku, blagoslovio je taj oltar poljski kardinal Hlond. Blagoslovu je sudjelovalo nekoliko hiljada rudara, i to je bio uistinu dan iskrenog rudarskog, radničkog slavlja.

Stanje katoličke Crkve u Australiji. Od 6,700.000 stanovnika Australije, otpada na katolike 1,191.000. Katolici imaju 26 biskupa i prelata, 1786 svećenika, 1069 redovnika i 9663 redovnice. U Australiji katolici imaju 1532 katoličkih zavoda i sjemeništa, koji ne primaju nikakve pomoći od države, nego ih oni sami uzdržavaju. Katoličke škole pohađa 193.648 učenika, dotično učenica. Nastavu vrše redovito duhovnici i časne sestre. Troškovi za te škole dolaze godišnje do dva milijuna funti šterlina.

Katolička akcija među engleskim djevojkama. U Engleskoj je Katolička Akcija uspjela da osnuje i organizira u pedeset saveza velik broj engleskih katoličkih djevojaka u dobi od 14. do 30. godine. Na čelu mjesnih skupina stoje župnici. Te djevojke već imaju i svoje glasilo, te izdavaju razne suvremene brošure.

Katolički socijalni tjedan u Holandiji. Nedavno je po četrnaesti put održan u kolegiju Boldne u nizozemskoj provinciji Limburg socijalni tjedan nizozemskih katolika. Predsjednik mons. Poels imao je čast pozdraviti među ostalim strancima također delegaciju alzaških katolika, koji su tamo došli pod vodstvom zastupnika Rosse-a. Prvi je održao predavanje spomenuti mons. Poels. Istaknuo je kako su glavni uzroci današnjeg teškog socijalnog stanja materijalizam i kapitalizam. Osnovne nauke socijalizma i komunizma nalaze se na istom izvoru, na kojem su se u svoje vrijeme nalazile nauke mamonizma, protiv koga vode socijalisti i komunisti toliku borbu. Tako je u socijalizmu i komunizmu pobijedio konačno poganski kapitalizam. Drugo je predavanje održao prof. dr. Sebastijan Tromp o temi: vjera i društvo. Napose je bio s pažnjom saslušan izvještaj sveučilišnog profesora u Nimvegenu A. Cornelissena o temi: Akcija katolicizma na političkom polju.

Razvitak katoličke štampe u Poljskoj. Poljski katolici, kao malo gdje shvatili su važnost štampe. Oni su god. 1927. imali svega 131, god. 1928. 182, god. 1929. 205, god. 1930. 207, god. 1933 235, a sada imaju 265 svojih časopisa. Katolička štampa je doista najbolje sredstvo za afirmaciju katoličkog gledišta na svijet, a ujedno s time za širenje Kristova Kraljevstva na zemlji.

Oltar Majke Božje na engleskom parobrodu »Queen Mary«. U mjesecu ožujku ove godine bio je pušten u vodu najveći brod na svijetu, »Queen Mary«. Mnogi listovi, koji su uostalom u opisivanju toga morskog orijaša išli do sitnica, nijesu donijeli jednu stvar, koja je sigurno mila svakom kršćanskom srcu. Na tom naime parobrodu ima oltar sa slikom Majke Božje »Gospe od Atlantika«, od engleskog znamenitog slikara Kenneth Shoesmith.

Izrugivanje presv. Euharistiji. Do kuda ide protukršćanski duh u današnjoj Njemačkoj najbolje svjedoči činjenica, da je nedavno u Homburgu priređena nekakva nacionalsocijalistička procesija. U toj su procesiji vozili nekakova kola s kukastim križem u obliku monstrance.

Obnova obećanja vjernosti kat. Crkvi u Kaliforniji. Dne 5. septembra održana je u Kaliforniji obnova obećanja vjernosti katoličkoj Crkvi. Prisustvovalo je također nekoliko visokih crkvenih prelata. Time su američki katolici htjeli ovdje vonjskim načinom pokazati svoju privrženost katolicizmu. Istog je dana na hiljade katolika molilo za progonjenu kršćansku braću u Njemačkoj i za triumf Kristov nad dušama Njemaca-katolika.

Godišnji kongres američkog društva Kolumbovih Vitezova. Nedavno je u Chineinati-u održan 56. godišnji kongres Kolumbovih Vitezova, koji su u Americi mnogo rašireni i kojih utjecaj sve vše dolazi do izražaja na američki javni život. Vrhovni predsjednik, Martin H. Charmoky upravio je Svetom Ocu brzojavni pozdrav, u kojem je istakao borbu katolika u ovo kritično doba protiv ateističkog komunizma i drugih bezbožnika. Od Svetog Oca preko kardinala Pacelli-a stigao mu je brzojavni odgovor.

Obraćeni komunista o kat. Crkvi. Poznato je već obraćenje Metorrasa, jednog od glavnih komunista u Španjolskoj. O uzroku njegova obraćenja kolali su svakakvi glasovi. Medjutim on je sam nedavna iznio uzroke svoga obraćenja. »Molio sam«, kaže on, »da će komunizam riješiti socijalno pitanje. Mir i zadovoljstvo nijesam našao, dok nijesam uzeo u ruke Sveto Pismo u kojem sam našao već riješeno socijalno pitanje.« Malo iza toga stupio je u kat. Crkvu, te veli: »Gdje sam (u kat. Crkvi) našao izvor, na kojem su se smirile moje težnje. U naučavanju upravo njezinu našao sam najstrožu osudu, najstrožije kazne za one, koji izrabljuju radnike.«

Smrt vođe slovačkog naroda. Slovački je narod u velikoj tuzi. Umro im je naime narodni vođa i otac, svećenik Andrej Hlinka. Dugo je on već svome patničkom narodu sve. U najtežim godinama robovanja i gonjenja u njega je slovački narod gledao kao u svoga proroka. A to je Andrej Hlinka potpuno i zaslužio. U ljubavi i u radu za narod nije znao granice. A tu ljubav i ustrpljivost crpio je najviše iz one katoličke svijesti, koja je u najtežim danima bila izvor snage cijelom slovačkom narodu. A u tome mu je uvijek prednjačio veliki vođa, Andrej Hlinka.

Prvi kat. ak. savez sv. Ćirila i Metoda u Bugarskoj. Prošle godine osnovan je u Sofiji prvi bugarski katolički akademski savez. Kat. intelektualci našli su tu polje rada oko sjedinjenja istočnih crkava s katoličkom Crkvom. Danas u Bugarskoj živi oko 60.000 katolika rimskoga i istočnoga obreda. Sličan savez postoji već od 1931. god. i u Rumunjskoj. Prigodom kongresa Pax Romana, koji je ove godine zasjedao u Ljubljani i na Bledu, bili su zastupani i katolički intelektualci iz Bugarske.

Engleski katolici kod lurdske Gospe. Ovog je ljeta u Lurd hodočastilo preko tisuću Engleza iz same liverpulske nadbiskupije. Oni su sobom vodili 130 bolesnika. Sa hodočašćem je išlo i više visokih crkvenih dostojanstvenika. Svakako ovogodišnje hodočašće jest najveće koje je do sada hodočastilo iz Liverpoola.

Kongres za mir u Haagu. Pred kratko vrijeme održan je u holandskom gradu Haagu III. međunarodni kongres za mir u svijetu. Kongresu je prisustvovalo i dosta katolika. Glavni predmet raspravljanja bio je o osnovnicama međunarodnog poretka. Predsjednik misije ruskoga odbora dominikanac o. J. B. Kors držao je preko sv. Mise prigodnu propovijed.

Sveta Misa na radiu za bolesnike. Nedavno je jedno izaslanstvo francuskih katolika, na čelu sa slavnim pjesnikom Paul Mandelom posjetilo francuskog ministra pošta moleći ga da dozvoli da se svake nedjelje na francuskim radio-postajama prenese jedna služba Božja za bolesne katolike, koji ne mogu prisustvovati službi Božjoj. Ministar je udovoljio toj molbi.

Katolička sveučilišta najbolja u Kini. U Kini uživaju katolička sveučilišta veliki ugled, premd atri katolička sveučilišta iščezavaju u broju od 59 drugih od države priznatih privatnih sveučilišta. I sam sin predsjednika kineske republike studira na katoličkom sveučilištu u Pekingu. Broj studenata na katoličkim sveučilištima iznosio je god. 1933-34. 2038, a od toga 488 katolika.

Broj poljskih svetaca. Kako je poznato, nedavno su Poljaci dobili novog sveca, samo svoga naroda ,sv. Andriju Bobola. Tako sada Poljaci imaju 6 od Crkve proglašenih svetaca. Prvi je bio sv. Stanislav Šćeponovski, koga je umorio kralj Boleslav Smeli god. 1079. Drugi je sv. Kazimir kralj, koji je bio podignut na oltar god. 1521. God. 1594. dobili su sv. Hijacinta Odrovatza, dominikanca, zatim god. 1726. sv. Stanislava Kostku, isusovca, a konačno također u osamnaestom vijeku, sv. Ivana Koneipa. Blago narodu koji u nebu ima tako velike zaštitnike!

Kongres seljačke katoličke omladine u Litvi. Dne 28. i 29. lipnja u glavnom gradu Litve, Launasu sakupilo se je do 45 hiljade katoličke omladine. Za jedan tako mali narod veoma utješan broj! Došli su sa svih strana domovine da manifestiraju svoju odanost katoličkoj vjeri i svojoj domovini. Kongres je divno uspio, a uz ostalo držao se je u znaku 550-godišnjice što su Litavci primili katoličku vjeru. Na kongres su došli najvećip redstavnici crkvene i državne vlasti. Bilo je divno vidjeti te povorke mladića i djevojaka kako stupaju ulicama Kaunasa noseći u rukama svoje svakodnevno seljačko oruđe.

Društvo katoličkih pisaca u Poljskoj. U Varšavi je ustanovljeno društvo katoličkih pisaca i novinara. Osnutak toga društva iziskivalo je sve brojnije razvijanje katoličkog publicističkog rada u Poljskoj, a napose opet suvremene prilike, koje zahtjevaju da javni radnici u mnogim pitanjima složno nastupaju. Predsjednikom društva je poznati profesor Oskar Halecky.

Katolici u Rumunjskoj. U Rumunjskoj ima katolike istočnog obreda 1,314.641, a zapadnoga 1,077.036, dakle ukupno oko 2 milijuna i pol. Položaj katolika obaju obreda znatno se je poboljšao poslije sklopljenog konkordata sa Svetom Stolicom god. 1927. Drugih pak vjernika ima u Rumunjskoj ovako: pravoslavnih 12,268.018, židova 1,200.000, kalvinaca 655.685, luterana 340.236, muslimana 161.826.

30.000 francuske djece pred Majkom Božjom. Prigodom otvorenjačetvrtog marijonskog kongresa za cijelu Francusku velike skupine sitne djece pjevale su pjesme u čast Marije Zvijezde mora. Djeca su molila bl. Gospu napose da im ona sačuva srca nevina i čista.

KRUNIČARSKI ŽIVOT

Evo po drugi put polazimo sa hrvatskim kruničarskim hodočašćem u Lurd! Tamo ćemo naći stotine, hiljade naše drage kruničarske braće i sestara, sa krunicom u ruci, koji će nas svi poticati na pobožnost. Tamo ćemo naći izvor svete i čudotvorne vode, svetu masabejsku špilju, veličanstvenu lurdsku baziliku i bezbroj drugih stvari, koje će nam govoriti da je to kruničarsko mjesto i da je to sveto mjesto. Naći ćemo mnogo toga što ljubi naše katoličko srce, ali nadasve naći ćemo našu dragu Nebesku Majku s krunicom u ruci, koja će nas svojim Majčinim ljubaznim smiješkom poticati, da joj očitujemo svoje molbe i svoje želje, koje ona neće odbiti, već će ih ljubezno prikazati svome Božanskom Sinu, da ih On primi i usliši.

Iz Lurda, prije nego se kući vratimo ,poći ćemo u sveti i vječni grad Rim. Tu ćemo naći duboke katakombe, gdje se je razvijalo kršćanstvo. Naći ćemo arenu poganstva i kršćanstva, stoljetni kolosej, ruševine moćnog rimskog carstva, i veličanstvene rimske bazilike, koje će nam jednoglasno priznati: »Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat«. (Krist pobjedjuje, Krist kraljuje, Krist vlada). Sve će nam to govoriti o pobjedi kršćanstva nad poganstvom, a Sv. Otac Papa »Slatki Krist na zemlji«, kako ga nazivlje sv. Katarina Sijenska, ponovit će nam znamenite i važne riječi: »Nebo i zemlja će proći, a riječi Kristove neće proći nikada«.

Tada ćemo se vratiti našim kućama sretni i veseli pričajući svakomu o onom što smo vidjeli zahvaljujući Svevišnjem Bogu na tolikim milostima.

Ako tko još želi da se pridruži ovogodišnjem hrvatskom kruničarskom hodočašću u Lurd i Rim neka se odmah javi, jer je posljednji čas na:

Vodstvo hrvatskog kruničarskog hodočašća, Zagreb, Kažotićev trg 4.

NAŠI DOPISI

KAMANJE — Svete misije i osnutak kruničarske Bratovštine. Naša župa je dočekala veliko slavlje prigodom svetih misija, koje su se obavljale od 7. do 14. ožujka, a vodili su ih oci Lujo Matijaca i Jordan Viculin. Nama je tih dana bilo kao na Božić, jer smo svi polazili u crkvu i svi se ispovijedili. Nijedan nije ostao, a da se nije Bogom pomirio. Naša župa broji 2800 duša, a ispovijedalo se do 1300!

Još je jedno slavlje dočekala naša župa tih dana. Od naše lijepe i prostrane crkve Imena Marijina do Brloga imade do jedan i pol kilometara. Taj grad, kako nam pričaju stariji, još se spominje 1544. godine, a bio je svojina knezova slavnih junaka Stjepana Frankopana, pa Nikole Zrinskoga, Ivana Šubića, Keglevića itd.

Članice Bratovštine presv. Krunice u Kamanju

Danas od toga grada samo je istočno krilo u posjedu Stjepana Perina. No što nas najviše zanima u tom gradu, to je nekoć lijepa kapelica posvećena Blaženoj Djevici svete Krunice. Nema sumnje, da su u tu kapelicu zalazili ljudi, koji se skrivahu u obližnjoj špilji Vrlovki, (u malom slična Postojni), pred navalom turskom i utjecali se Kraljici svete Krunice. Zato nam svjedoči od vajkada velika pobožnost u našem mjestu prama sv. Krunici. Župnik Nikola Grbin raširio je tu pobožnost, kad je ustanovio Živu Krunicu.

Ova pobožnost kroz vjekove usađena u srce i u dušu župljana u Kamanju, ovih je dana došla do vrhunca. Oci su naime misionari navijestili, da će ustanoviti Bratovštinu. Svi se obradovasmo, pa se stadosmo upisivati i jedan drugoga je zvao, da je naš župnik Stjepan Sočec nekoje satove imao pune ruke posla, kad je upisao 250 članova i članica.

U Bratovštinu bijasmo primljeni najsvečanije. O. Jordan Viculin izrekao je zanosno propovijed o koristi i ljepoti sv. Krunice. Tada je i nas ubrojio među sinove i kćeri Majke Božje Kraljice sv. Ružarije.

Do sada smo molili ovu najljepšu molitvu, a sada ćemo još više, pa se ufamo tako, da ćemo i mi dočekati vječno slavlje u nebu po molitvi sv. Krunice!

Predsjednik **B. M.**

Kapelica — Garešnica. Naše kruničarsko društvo postoji već treću godinu. U prvoj godini smo se sakupile u 6 kola Žive Krunice i odmah se dale na rad, da si nabavimo barjak, te smo ga i nabavile. Blagoslovio ga je naš prečasni dekan i župnik prošle godine na drugi dan Duhova i taj dan smo imali svi skupa zajedničku sv. pričest. Također smo u nedjelju listopada imali zajedničku sv. pričest. Obavile smo i klanjanje u velikom broju, a pričešćujemo se mjesečno, dok nekoje i sedmično.

Prisustvovale smo tijelovskoj procesiji sa barjakom u našoj narodnoj nošnji. Hodočastile smo na posvetu oltara blažene Gospe od Karmela u Kaniškoj Ivi, a spremamo se u velikom broju na hodočašće u Mariju Bistricu, kamo smo i prošle godine hodočastile. Imamo redovito sastanak svake prve nedjelje u mjesecu, na koji se sakupe sve članice. Sada brojimo deveto kolo Žive Krunice, koja, dao Bog i Kraljica sv. Krunice, da se i dalje širi na duhovnu i tjelesnu korist po čitavoj našoj miloj domovini **Hrvatskoj.**

Terezija Vrebac, predsjednica Kruničarskog društva.

»Ali, želja Nam je, Časna Braćo, da baš narednoga mjeseca listopada tako rade, sa što usrdnijom pobožnošću, svi Kristovi vjernici koliko u svetim hramovima, toliko u privatnim kućama. Ovo neka se ljetos radi naročito zbog toga da bi neprijatelji imena Božjega koji poriču i bezočno preziru vječnu Volju, koji rovare protiv katoličke vjere i slobode što se duguje Crkvi, napokon, koji sa ludačkim naporima dižu bunu protiv Božjih i ljudskih prava pokušavajući da zajednicu ljudsku povuku u razorenje i propast, — da bi se svi ovi posredstvom moćne molitve Djevi Bogorodici, prignuvši šiju i raskajani, popravili i povjerili zaštiti i obrani Marijinoj. Ona koja je kao pobjednica suzbila iz kršćanskih krajeva gnjusnu družbu Albigenžana, ova ista će, izmoljena poniznim prošnjama, otjerati i nove zablude, u prvom redu komunistâ koji nas ne jednom stranom, ne jednim naopakim djelom sjećaju na one stare. Pa kao što molbu, tako neka se u naše dane, po svemu kolikom svijetu, u gradovima, u varošima, da, po selima i zaseocima, udruženim nakanama i silama, od Velike Roditeljke Božje nastoji izmoliti da se obore takvi rušitelji kršćanske i čovječanske kulture, te da izmorenim i tjeskobnim narodima grane nepatvoreni mir. A budu li to svi pravilno radili sa najvećim ufanjem i žarkom pobožnošću, ima nade da će, kao u pređašnje vrijeme, tako i u ovo naše, Blažena Djevica od svog božanskog Sina isposlovati da valovi i oluje popuste, oslabe, utihnu, te da nakon ove hvale vrijedne molitvene utakmice Kristovih vjernika nastupi i nadođe svijetla pobjeda.«

(Pio XI. u enciklici o presv. Krunici)

PRILOG:

Zrno do zrna pogača,
Kamen po kamen polača.

Nar. poslovica.

Nastoj da svaka ruka, koja pobožno prebire krunicu, daruje samo jedan dinar mjesečno, pak ćemo već slijedeće godine podići u bijelom Zagrebu velebni hram Majci Božjoj presv. Krunice.

ŠTOVATELJIMA KRALJICE PRESV. KRUNICE!

Kao što se svako dijete veseli majčinom godu tako se i kruničari, prava Marijina djeca vesele Marijinom mjesecu i njezinoj svečanosti. Istina je, tijekom godine imamo više Marjinih svečanosti, ali ona svečanost, koju slavimo mjeseca listopada jest bitno kruničarska svečanost, jest najglavniji kruničarski blagdan.

Svi katolički narodi podigli su u čast Kraljice presv. Krunice jedno ili više svetšta, gdje Bl. Dj. Mariju pod imenom Kraljice presv. Krunice osobito štuju i časte. Znadu oni, kako je Njoj milo kada ju štujemo i molimo Njoj najmilijom molitvom presv. Krunice. Znadu oni, da se nebeska Majčica nije oglušila na onaj zlatni vijenac zaziva u kojem se do 50, 100 i 150 puta nalazi njezino najljepše ime, njezin najmiliji pozdrav. Ono što on rade i mi činimo po našim gradskim i seoskim crkvama i to ćemo osobito činiti kroz ovaj mjesec listopad, koji je na osobiti način posvećen Kraljici presv. Krunice. Skupljat ćemo se u svakoj župnoj crkvi, gdje ćemo je pobožnim molitvama zazivati i svojom majkom priznavati. To smo činili prošlih godina, pa ćemo i ove godine isto raditi. Nećemo dozvoliti da nas drugi narodi u pobožnosti prema Kraljici presv. Krunice nadvise, ali nesmijemo n dozvoliti da tako dugo stojimo bez jednog Hrvatskog Kruničarskog svetišta i nesmijemo tako dugo za njim čeznuti.

Dužnost bi dakle bila sviju hrvatskih katolika, a osobito štovatelja Kraljice presv. Krunice da kroz ovaj kruničarski Marijin mjesec porade oko toga da se što prije dođe do Hrvatskog Kruničarskog Svetišta, koje ćemo kao sveti amanet predati našim potomcima ne samo na čuvanje već na poticaj pobožnosti i sinovske odanosti prema moćnoj i mogućoj Kraljici presvete Krunice.

Preporuča se svim preč. župnicima i upraviteljima župa, da bi kroz mjesec listopad odredili jedan dan za sakupljanje milodara za podignuće hrvatskog kruničarskog svetišta u Zagrebu, koju bi svotu naknadno poslali odboru za gradnju svetišta Kraljice presv. Krunice.

Darove za gradnju svetišta koje smo primili objavit ćemo slijedeći put.

Bogoljubnici Kraljice presv. Krunice, posvetite cijeli mjesec listopad svojoj nebeskoj Kraljici!

Svako jutro ili večer da ste u crkvi na miloj listopadskoj pobožnosti!

Ako vam je crkva daleko, sakupite se iz susjedstva i obavljajte pobožnost zajednički kod kuće.

I onda će sigurno, po zagovoru nebeske Majke sići na vas Božji blagoslov.

Prijatelji i prijateljice KRUNIČARSKOG KALENDARA!

Znate li da je već izašao Vaš Kalendar Gospine Krunice za g. 1939.? Ako ga niste već naručili, požurite se narudžbom, jer kako stižu narudžbe sa svih strana, kasnije bi mogli ostati bez svog omiljelog kalendara.

Za g. 1939. je još odličnije uređen i obogaćen nego prošle godine, a svejedno cijena mu je ostala ista t. j. din 10.— po komadu (i još 1 dinar za trošak otpreme). Oni koji budu rasprodavali naše kalendare (naši povjerenici), dobit će po jedan kalendar na dar za svakih 10 komada rasprodanih. Javite se svi ili preko svoga župnog ureda ili iszravno na adresu:

UPRAVA KALENDARA GOSPINE KRUNICE
ZAGREB — MAKSIMIR
Kažotićev trg 4.

IZDANJA NAKLADE »ISTINA«

Š. Jurkić: **Bl. Imelda Lambertini,** dominikanka, zaštitnica prve sv. Pričesti — bogato opremljena knjiga, najljepši dar prvopričesnicima . D 10

S. Košutić: **Sluga Vječne Mudrosti** — Život najvećeg njemačkog mistika, bl. Henrika Suzona. Otmjen sadržaj i oprema . . . . D 16

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Problem spoznaje,** stručno filozofsko djelo, 8°, strana 246 . . . D 50

F. Drane O. P.: **Duh Dominikanskoga Reda,** osvijetljen i prikazan primjerima iz života njegovih svetaca i blaženika, strana 236 . . . . . D 40

Dr. O. H. Bošković O. P.: **Albert Veliki, život novog sveca Dominikanskog Reda** . . . . . D 15

Djela Sv. Terezije od Isusa (preveo dr. Fr. Binički), vrlo zgodan priručnik za duhovna razmatranja. Djelo ima tri sveska, a svakom je cijena s poštarinom . . . . D 43

Š. Jurkić: **Sv. Katarina Sijenska** . . . . D 15

Romano Guardini: **Sveti znakovi** . . . . D 5

Dr. V. Mut: **Naprijed sa križem** . . . . D 8

J. Maritain: **Anđeoski Naučitelj** . . . . D 25

M. Gillet O. P.: **Tendencije današnje intelektualne omladine** . . . . D 3

Opaska: Poštarina ide na račun naručitelja.

Uprava Dominikanske naklade »ISTINA«

Zagreb-Maksimir, Kažotićev trg 4.

NOVO! NOVO!

JACEK ZUMBULOV:

SVEĆENIČKA ŽRTVA

(ZVONKO BENZIJA)

Izdàla dominikanska naklada »**Istina**«
cijena Din 25.— S poštarinom Din 27.—

Naša biografska literatura obogaćena je jednim značajnim djelom! Životopisom našeg mladog, nedavno svetački preminulog svećenika senjske biskupije Zvonka Benzije. Sav naš narod može biti sretan i ponosan, što još uvijek rađa ovako kreposne likove. Cio život ovog mladog svećenika bio je uistinu miomirisna žrtva Bogu dragovoljno prikovana. U životu kao i na smrti! Sve je to pisano po prvorazrednim svjedočanstvima, napose po dnevniku samog Benzije. Stil živ, privlačiv, zanosan! Otprema moderna i ukusna! Svaki bi Hrvat morao da pročita ovaj životopis. Da se duhovno izgradi, da se uznese prema visinama . . .

Narudžbe prima:

Dominikanska naklada »Istina« Zagreb - Maksimir

Tiskara Braće Kralj, Zagreb.